

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ν. Ι. Λάσκαρης

Υπό εχεμύθειαν

Κωμωδία εις πράξιν μίαν

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1894 (Κ. Φ. Σκόκου), Αθήνα

τμ. 9 (1894), σ. 137-158

ΥΠΟ ΕΧΕΜΥΘΕΙΑΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

Παρασταθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν τῷ θεάτρῳ «Ὁμόνοια» ὑπὸ τοῦ
Θιάσου «Μένανδρος» κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1893

Τῷ φίλῳ συνεργάτῃ Μιχαῆλ Γιαννουκάκῃ.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΑΝΑΝΙΑΣ ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΡΕΧΤΥΛΘΣ, δικη-
γός φίλος του.

ΣΟΛΟΜΩΝ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ, δικηγόρος.

ΑΝΘΗ ΚΑΡΝΟΥΡΗ, σύζυγός του.

ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΡΝΟΥΡΗ, θυγάτηρ των.*

ΤΖΑΝΙΩ } ὑπηρετάει τοῦ Καρνούρη.
ΑΡΓΥΡΗΣ }

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ ἐστιατόριον τῆς οἰκίας τοῦ Καρνούρη. Δεξιᾷ, θύρα φέρουσα εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Κωδικέλλη· ἀριστερᾷ, ἑτέρα τοιαύτη φέρουσα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Καρνούρη· παρ' αὐτῇ ἑτέρα φέρουσα εἰς τὰ δωμάτια τῆς κ. Καρνούρη· θύρα εἰς τὸ βάθος.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΤΖΑΝΙΩ καὶ ΑΡΓΥΡΗΣ, διευθετοῦντες τὴν ἐν τῷ μέσῳ
εὐρισκομένην τράπεζαν πρὸς φαγητόν.

ΑΡΓΥΡΗΣ.—Τέλος πάντων, Τζανιώ μου, τελείωσε, πρέπει ἢ νὰ
κάνουμε ἀπεργία ἢ νὰ προσκαλέσουμε ἓνα συλλαλητήριο!

ΤΖΑΝΙΩ.—Τί νὰ προσκαλέσουμε, λέει;

ΑΡΓΥΡΗΣ.—Ἐνα συλλαλητήριο.

ΤΖΑΝΙΩ.—Τί πράγμα εἶναι πάλι αὐτό;

ΑΡΓΥΡΗΣ.—Τί πράγμα εἶν' αὐτό; Νά... μαζευόμαστε ὅλοι
σ' ἓνα μέρος καὶ λέει ὁ ἓνας, λέει ὁ ἄλλος, λέω ἔγω, λές ἐσύ,

καὶ ἔτσι λέοντας πέφτει τὸ ὑπουργεῖο ! . . . τῆς περισσότεραις φο-
ραῖς μάλιστα, ἀντὶ νὰ πέσῃ τὸ ὑπουργεῖο, πέφτει ξύλο κ' αὐτὸ
λέγεται κατάργησις τῶν βασιλικῶν προνομίων καὶ καταστρατή-
γησις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, εἰς τρόπον ὥστε ὁ βασιλεὺς κυ-
βερνᾷ καὶ δὲν βασιλεύει !

ΤΖΑΝΙΩ. — Τί λές βρέ ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω . . . τὸ λέν' μάλιστα κ' ἡ
ἐφημερίδες ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Καὶ ἀπάνω σέ τί τὰ λές αὐτά ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τὰ λέω, διότι πρέπει νὰ προσκαλέσωμε συλλα-
λητήριον διὰ τὴν νέα μόδα ποῦ ἔβαλαν 'ς τὴ μέση τ' ἀφεντικὰ μας.

ΤΖΑΝΙΩ. — Δηλαδή ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Δηλαδή πρέπει νὰ περιορισθοῦν αἱ ἐργάσιμοι ὄροι
τῶν συνταγματικῶν δούλων τῆς ἐπικρατείας καὶ ν' ἀναγκασθοῦν
τ' ἀφεντικὰ μας ἢ νὰ πέρνουν περισσότερους δούλους ἢ νὰ μὴ
δέχωνται πλέον οἰκοτρόφους 'ς τὰ σπίτια τους . . . Κατάλαβες ;

ΤΖΑΝΙΩ. — Κατάλαβα πῶς πρέπει νὰ δουλεύωμε . . . αὐτὸ θὰ
ᾤμῃ δούλος.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ναί, μὰ 'μπορῶ κ' ἐγὼ νὰ τοὺς ὑπενθυμίσω τὴν
ιδιότητά μου αὐτή, νὰ τοὺς 'πῶ δηλαδή : δούλός σας ! καὶ
νὰ φύγω.

ΤΖΑΝΙΩ. — Κάνε ὅπως ἀγαπᾷς.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ὡστε ποῦ λέμε, σὺ δὲν ἐννοεῖς νὰ κουνηθῆς
διόλου, αἶ ;

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐννοεῖται.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἐτσι εἶσαστε σεῖς ἡ σημεριναῖς γυναῖκες . . .
Πάει, πάει ἡ ἐποχὴ ποῦ ἐξεστράτευαν ἡ Σουλιώτισσαις κατὰ
τῆς Ἀβυσσινίας καὶ ἔπεφτε ἡ Ἰωάννα Δ' Ἄρχ εἰς τὰς ἐπάλ-
ξεις τοῦ Μεσολογγίου καὶ ἡ Μπουμπουλίνα εἰς τὰ τεῖχη τῆς Ἰε-
ριχῶς μὲ μιὰ στάμνα 'ς τὰ χέρια . . . πάει . . . πάει . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Τί σ' ἐπίασε, βρέ, σήμερα, καὶ παραμιλᾷς ἀπ'
τὸ πρωί ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τί μ' ἐπίασε ; . . . Νά . . . μ' ἐπίασε ἀπελπι-
σία μ' ὄλαις σας . . . Τοῦλάχιστον, ἀν δὲν θέλῃς νὰ πέσῃς σὺ
εἰς τὰς ἐπάλξεις κανενὸς φρουρίου ὑπὲρ τῶν δουλικῶν δικαιωμά-
των, δὲν πέφτεις ἐδῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου . . . νὰ μὲ παρηγο-
ρήσῃς λίγο . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Νὰ κυττᾷς τὴ δουλειά σου, γιατί κοντεύει με-
σημέρι . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἄγ ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Σκᾶσε πειά, βρέ ! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τί νὰ σκάσω... ποῦ μ' ἔσκασες !...

ΤΖΑΝΙΩ. — Μπᾶ ! σὲ καλό σου ! . . . Κύττα, ἔρχονται. . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ποιὸς νᾶναι ; [Παρατηρῶν ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ βάθους] Ἄ ! εἶναι ὁ κ. Κωδικέλλης, ὁ οἰκότροφός μας μὲ τὸν κ. Βρεχτύλος !...

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἔλα λοιπὸν, τῆ δουλειά σου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ αὐτοί, ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ καὶ ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ, εἰ ερχόμενοι ἀποθέτουσι τὰ ἐπανωφόριά των ἐπὶ τοῦ καναπέ.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Ἐξακολουθῶν συνομιλίαν ἣν ἤρχισεν ἔξωθεν]. — Ἀκριβῶς ὅπως σοῦ λέγω εἶναι.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Δὲν βαρύνεσαι ! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἄκου ποῦ σοῦ λέω . . . Ἄλλως τε, καθὼς παρετήρησες. . . ἀλλ' ἄς καθίσουμε πρῶτα, γιὰτί ἔχω μιὰ κούρασι. . . Ἀργύρη, φέρε μου σὲ παρακαλῶ, ἄλλο νερό. [Κάθηται].

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Μὰ ἰδρωμένος κάνει νὰ πιῆτε ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Αἶ τότε φέρε καὶ ἄλλο κονιάκ. [Κάθηται].

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Κονιάκ μάλιστα. Τζανιώ, φέρε τὸ κονιάκ, νὰ φέρω ἄλλο νερό.

[Ἡ Τζανιώ καὶ ὁ Ἀργύρης ἐξέρχονται διὰ τοῦ βάθους]

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ καὶ ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Λοιπὸν σοῦ ἔλεγα ὅτι τὸ νὰ ἐμπιστεύεται καὶ νεῖς καὶ εἰς ἀνθρώπους ὅπως διόλου ἀγνώστους, ἔστω καὶ σχετικούς του, εἶναι ἀνοησία· πρὸ πάντων ὅταν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ναί, ἀλλ' ὅταν τοὺς συστήσης ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν ;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Τόσω τὸ χειρότερον . . . Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ προσθέσης ὅτι τὸ ἐμπιστεύεσαι ὑπὸ ἐχεμύθειαν καὶ θὰ ἰδῆς ὅχι μόνον τὸ μυστικόν σου θὰ διαδοθῆ, ἀλλὰ καὶ θὰ μεγαλοποιηθῆ ἀναλόγως τῆς φαντασίας τοῦ διαδίδοντος.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τὰ μεγαλοποιεῖς, μοῦ φαίνεται, πολὺ τὰ πράγματα.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Εἶμαι παθών, φίλε μου, καὶ ἔξεύρω τί σοῦ λέω. Ἄλλως τε δὲν ἔχεις παρὰ νὰ δοκιμάσης.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Δηλαδή ;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἐμπιστεύεσαι δῆθεν κάτι εἰς τὸν οἰκοδεσπότην σου ἢ τὴν σύζυγόν του καὶ θὰ ἰδῆς μετ' ὀλίγον ὅτι τὸ μυστικόν σου ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν θὰ διαδοθῆ εἰς τὰς Ἀθήνας πάσας, κατόπιν εἰς Πειραιᾶ, Κόρινθον, Πάτρας, Ναύπλιον, τέλος ἀνά τὴν Ἑλλάδα ὅλην, κατόπιν θὰ φθάσῃ εἰς Εὐρώπην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰς πέντε ἡπείρους ! . . . Κύριος οἶδε, ἂν δὲν τὸ μάθουν καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Σελήνης ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Οὐ ! καυμένε, τί ὑπερβολικὸς ποῦ εἶσαι !...

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Στοιχηματίζομεν ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ὅ,τι θέλεις.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Σύμφωνοι

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Σύμφωνοι . . . ἀλλὰ γὰρ στάσου, σὲ παρακαλῶ, πῶς ἐγὼ σοῦ ἐνεπιστεύθην τὸ μυστικόν μου τῆς ἀπέναντι χήρας καὶ πῶς ἀκόμη θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἓνα ἄλλο . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Περιέργως]. — Τί ; τί ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Βλέπεις, βλέπεις, τί περίεργος ποῦ εἶσαι !...

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Μά, ἡ περιέργεια φίλε μου, εἶναι φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον. . . ἄλλως τε μὴ συγγένης τὴν περιέργειαν μὲ τὴν ἀκριτομυθίαν . . . Λέγε, λοιπόν, φίλε μου . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἐπειδὴ θέλω ν' ἀκολουθήσω τὰς συμβουλὰς σου, δὲν σοῦ λέω τίποτα.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἔτσι ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Μάλιστα.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἄς εἶναι.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΤΖΑΝΙΩ.

ΤΖΑΝΙΩ [Φέρουσα δίσκον μετὰ κονιάκ]. — Ὅριστε τὸ κονιάκ.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἄφρησέ το 'κεῖ ἐπάνω.

[Ἡ Τζανιώ ἀποθέτει τὸν δίσκον ἐπὶ τῆς τραπέζης]

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Πίνων]. — Πίνω πρῶτος καὶ σοῦ εὐχομαι ὀλοφύχως νὰ χάσης τὸ στοίχημα πρὸς παραδειγματισμὸν σου.

[Ἐν ᾧ πίνει ὁ Βρεχτύλος ἡ Τζανιώ ἐγχειρίζει αὐτῷ κρυφίως ἐπιστολὴν τινα]

ΤΖΑΝΙΩ [Ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Βρεχτύλον]. — Ἀπὸ τὴν κυρίαν Ἰουλίαν.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Τῆ Τζανιώ ιδιαιτέρως]. — Εὐχαριστῶ, Τζανιώ.

[Ἡ Τζανιώ ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους]

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Γελῶν]. — Ὑπὸ ἐχεμύθειαν τὸ ἔλαβες ;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ποιό ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο . . . Ἔλα, ἔλα διά-
βασ' το καὶ μὴ κάνεις τὸ καμπόσο . . . Σ' ἀφίνω μάλιστα καὶ
μόνον διότι ἔχω νὰ κάμω μιὰ ἀπάντησιν σὲ μιὰ ἐπιστολήν.

[Ἐνῶ λαμβάνει ἐκ τοῦ καναπέ το ἑπανωφόριόν του πίππει ἐξ αὐτοῦ φάκελλός τις
χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ καὶ εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτιά του]

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ, κατόπιν ΑΡΓΥΡΗΣ.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Ἀνεγείρων τὸν φάκελλον]. — Οὐ ! οὐ ! φωτογραφίαν
περιέχει . . . Νὰ τὴν ἰδῶ ἢ νὰ μὴν τὴν ἰδῶ . . . Πρὸ ὀλίγου
εἶπα ὅτι ἡ περιέργεια εἶναι φυσικὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον, λοιπὸν
ἄς τὴν ἱκανοποιήσωμεν . . . [Ἀνοίγει τὸν φάκελλον καὶ βλέπει τὴν φωτο-
γραφίαν]. ὦ ! ὦ ! αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸν τοῦ φίλου . . . ἡ ἀντι-
κρυνή ἢ χήρα . . . προχώρησαν, βλέπω, τὰ πράγματα . . . Δὲν
εἶναι καὶ ἄσχημη . . . ὦ ! διάβολε ! μὲ τῆς ξέναις ἔννοιας, ἔξ-
χασα τῆς δικαῖς μου . . . [Θέτει τὴν φωτογραφίαν εἰς τὸ θυλάκιόν του]. Γιὰ
ἄς ἰδοῦμε τί μᾶς γράφει καὶ ἡ φιλιτάτη Ἰουλία . . . [Ἀποσφρατίζει
τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀναγιώσκει]. «Εἰς τὰς δώδεκα θὰ εἶμαι εἰς τὴν δην-
δροστοιχίαν τῶν Ἀνακτόρων, ἐλθέ.— Ἰουλία.» Εἰς τὰς δώδεκα ;
Καὶ τώρα τί ὥρα εἶναι . . . [Παρατηρεῖ τὸ ὑρολόγιόν του] Ἐνδεκα καὶ
εἴκοσι πέντε ! . . . Οὐ ! . . . οὐ ! . . . ἄς πηγαίνω . . . [τῷ εἰρχομέ-
μένῳ Ἀργύρῃ] Γι' ἄκουσε ἔδῳ . . . Εἶπέ εἰς τὸν κύριον Κωδικέλλη, ὅτι
ἔφυγα χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ, διότι μοῦτυχε σπουδαία ἐργασία . . .
ἄκουσες ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Πολύ καλά . . . Μὰ τὸ νερὸ ποῦ μοῦ εἶπατε ; . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἄ ! τώρα τῶφες ; Πολὺ γρήγορα . . .

[Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους].

ΑΡΓΥΡΗΣ [Μόνος]. — Ἄιντε καὶ σὺ χασομέρη ! . . . Ἡῦρες τὸν
μῆνα ποῦ τρέφει τοὺς ἔνδεκα ! . . . Τί τυχεροὶ ποῦ εἶναι μερικοί,
κ' ὕστερα σὺ νὰ εἶσαι δούλος ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΑΡΓΥΡΗΣ καὶ ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Κρατῶν ἐπιστολὴν]. — Πῶς ! ἔφυγεν ὁ Βρεχτύλος ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ναί· μοῦ εἶπε πῶς κάποια σπουδαία ἐργασία τοῦτυχε καὶ ἔφυγε.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [ἰδίᾳ]. — Κατάλαβα !... ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη τὸν ἔβαλε 'ς τὰ πόδια ! . . . [τῷ Ἀργύρῃ] Καλά. [Ἐγχειρίζων αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν] δὸς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

ΑΡΓΥΡΗΣ [ἰδίᾳ]. — Ἄλλος πάλι τοῦτος ! . . . Τώρα θὰ στρωθῆ 'ς τὸ παραθύρι καὶ γουζοῦρι !... Τυχεροὶ ποῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ χασομέριδες ! . . . Μὰ ἤθελα νὰ ξέρω, εἶναι τυχεροὶ γιὰτ' εἶναι χασομέρηδες, ἢ εἶναι χασομέρηδες γιὰτ' εἶναι τυχεροὶ ! ;... Ἄχ !... [ἔξέρχεται].

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [μόνος]. — Καλὸν πρᾶγμα, νὰ σοῦ 'πῶ, ἡ οἰκοτροφία, κρίμα μόνον ποῦ δὲν εἰσῆχθη ἐνωρίτερα εἰς τὴν κλασικὴν τῶν προγόνων χώραν ! Πόσοι καὶ πόσοι δὲν θὰ εἶχον φέρει εἰς πέρας ἔρωτας ἀποτυχόντας, εἰς οὓς θὰ συγκατελέγετο τώρα καὶ ὁ ἰδικός μου, ἐὰν δὲν μ' ἐδέχετο ἐδῶ ὁ κύριος Καρνούρης !... Ἄλλὰ καὶ ὁ Βρεχτύλος δὲν ἔμεινεν ἄνευ κέρδους ἐκ τῆς οἰκοτροφίας μου αὐτῆς. . . ἐτρελάθη μαζύ του ἡ κόρη τοῦ οἰκοδεσπότη μου, ἀλλὰ καὶ αὐτός, ὁ Βρεχτύλος δηλαδή, δὲν πάει 'πίσω, τὴν στιγμὴν μάλιστα αὐτὴν, Κύριος οἶδε, ποῦ πάει ! . . . [βαίνει παρὰ τὸ παράθυρον]. Ἄχ ! τί νὰ κάμνει αὐτὴν τὴν ὥραν !... Μ' ἐνθυμεῖται ὅπως κ' ἐγὼ τὴν ἐνθυμοῦμαι ἢ συλλογίζεταί τὸν μακαρίτην καὶ κλαίει. . . ἡ καυμένη, ἃς εἰμποροῦσα νὰ τῆς ἀποζηράνω διὰ παντὸς τὰ δάκρυά της ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ καὶ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Εἰσερχόμενος διὰ τῆς πρὸς τὴν ἀριστερὰ θύρας, κρατεῖ δικογραφίας].

— Κάτι 'ς τὸ παράθυρον, κύριε Κωδικέλλη.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Διασκεδάζω τὴν μοναξιάν μου, ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ Βρεχτύλος.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἀλήθεια, πῶς τῶπαθε καὶ σὲ ἀφῆκε μόνον ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Κάποια ἐργασία τοῦτυχε . . . [ἰδίᾳ]. Ἄ !

Ἴδου κατάλληλος περίστασις νὰ δοκιμάσω ἂν ὁ Βρεχτύλος ἔχει δίκαιον ἢ ὄχι . . . ἄς τοῦ ἐμπιστευθῶ δῆθεν κάτι ἐμπιστευτικῶς . . . καὶ βλέπομεν ! [Ῥηλοφώνως] "Ἦθελα, κύριε Καρνούρη, νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ κάτι τι . . . ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω ἂν . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἄ ! ἄ ! φίλε μου, δὲν μ' ἐγνώρισες καλά...

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Μὰ ἔξεύρετε. . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τί ἔξεύρετε καὶ δὲν ξεύρετε. . . Εἶμαι τόσον ὀλιγόλογος, τόσον ἐχεμύθος, ὥστε ἀπέναντί μου οἱ ἰχθύς θὰ σᾶς φανοῦν φλύαροι ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Σᾶς πιστεύω ! . . . Ἐεύρετε. . . ἀλλὰ σᾶς τὸ λέγω ὑπὸ πᾶσαν ἐχεμύθειαν . . . ἔξεύρετε διατί ἔργεται ἔδῳ ὁ φίλος σου Βρεχτύλος ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Διάβολε ! . . . Γιὰ σᾶς, γιὰ ποιὸν ἄλλον ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἄ ! μπᾶ ! τὸ πρόσωπον διὰ τὸ ὁποῖον ἔργεται μένει ἐκτὸς τοῦ σπιτιοῦ σας, εἶναι δὲ γένους θηλυκοῦ . . . τόσῳ μόνον σᾶς λέγω. . . καὶ αὐτὸ ὑπὸ πᾶσαν ἐχεμύθειαν. "Ἐχω τοὺς λόγους μου ποῦ σᾶς τὸ λέγω.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Σᾶν ἀπίστευτον, μοῦ φαίνεται.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἀκοῦτε ποῦ σᾶς λέγω. . . ἀλλὰ μεταξύ μας.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Γι' αὐτό, μείνατε ἤσυχος.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Οἱ αὐτοὶ καὶ ΑΝΘΟΥΛΑ

ΑΝΘΟΥΛΑ [Ἐξερχομένη τῶν δωματίων της. Πρὸς τὸν σύζυγόν της]. — Μπᾶ ! δὲν ἔφυγες ἀκόμη ; [Γῶ Κωδικέλλη] Ἄ ! ἐδῶ εἴσθε καὶ σεῖς, κύριε Κωδικέλλη ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἄφοῦ μὲ βλέπετε.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Καὶ ὁ φίλος σας πῶς τῶπαθε καὶ δὲν εἶναι μαζύ σας ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Κάτι τοῦ συνέβη καὶ μὲ ἄφησε.

ΑΝΘΟΥΛΑ [Γῶ σύζυγόν της]. — Ἀλήθεια, γιὰ νὰ σοῦ ἴπῳ, Σολομών . . . [Πλησιάζει].

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Σᾶς ἀφίνω . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ὅχι δά, μείνατε δὲν ἔχομε τίποτε μυστικά.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ὅπωςδῆποτε . . . Ἄλλως τε πρὸ τοῦ φαγητοῦ κάμω μίαν βόλτα . . . Au revoir [Φορεῖ τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ τυχαίως παρατηρεῖ ὅτι λείπει ἡ φωτογραφία] Διάβολε ! τί ἔγινε ! . . . [εἰσερχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του].

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ καὶ ΑΝΘΟΥΛΑ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Κινῶν τὴν κεφαλὴν του]. — Ποῖός νὰ τῶλεγε! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τί ἔχεις πάλιν καὶ μουρμουρίζεις;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τί ἔχω; Μὴ τὰ ῥωτᾶς!

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Νὰ μὴν τὰ ῥωτῶ! Λέγε, λέγε μου εὐθὺς . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Καὶ θὰ εἶσαι ἱκανὴ νὰ τὸ κρατήσης μυστικόν;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄμ! ἄς εἶμαι τάφος! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἔλα τώρα καὶ σύ! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἄς εἶναι, θὰ σοῦ τὸ ῥῶ· ἀλλὰ ὑπὸ πᾶσαν ἐχεμύθειαν.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τόσῳ σπουδαῖον εἶναι;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Σπουδαιότατον! . . . Ἐέρεις . . . ἀλλὰ μεταξὺ μας, μὴ σοῦ φύγη λόγος. . . ξέρεις γιατί ἔρχεται ὁ ὠδὸ Βρεχτύλος;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ὅχι . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἐρχεται ποῦ λές ὁ φίλος γιὰ μὰ ἐδῶ ἀπέναντί μας, καὶ νομίζω πῶς τὰ πράγματᾶ . . . ἀλλ' ἄς εἶναι· τόσῳ ἀρκεῖ νὰ μάθης . . . καὶ αὐτὰ σοῦ τὰ λέω ἐμπιστευτικῶς.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Μεῖνε ἤσυχος . . . Ἀλλὰ γιὰ πέ μου, ἔχεχασες πῶς ὑπεσχέθης τῆς Ἰουλίας νὰ τὴν ῥᾶς εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Οὐφ! κι' αὐτὴ, καθημερνιατικά! . . . Ἄλλως τε ἔχω δουλειὰ ἔς τὸ ὑποθηκοφυλακεῖον . . . αὔριον τὴν πηγαίνω.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Μὰ αὐτὴ ἐτοιμάσθηκε.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Δὲν πειράζει τώρα. . . Αὔριον, χωρὶς ἄλλο! . . .
[Ἐέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους].

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΑΝΘΟΥΛΑ μόνη, κατόπιν ΙΟΥΛΙΑ.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄ! ἔτσι βέβαια, τώρα ἐξηγοῦνται αἱ συχναὶ ἐπισκέψεις τοῦ κυρ Βρεχτύλου . . . ἔλεγα κ' ἐγώ! . . . Νᾶρχεται τόσον συχνὰ διὰ τὸν φίλον του . . . εἰς τὸν αἰῶνα μας τέτοια φιλία! . . . Μὲ τὴν ἀπέναντι τάχει λοιπόν, αἱ;

ΙΟΥΛΙΑ [Ἐνδεδυμένη διὰ περιπάτου]. — Λοιπόν, μαμᾶ;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἐχει δουλειά, παιδί μου, καὶ δὲν ἀδειάζει... αὐριον πηγαίνεις.

ΙΟΥΛΙΑ [Δυσθύμως]. — Οὐ! κι' αὐτός! ὅλω δουλειαῖς ἔχει! . . . Μὰ σεῖς τί ἔχετε καὶ εἶσθε συλλογισμένη;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τί ἔχω; . . . Γιὰ νὰ σοῦ ἴπω, εἶσαι ἰκανὴ νὰ κρατήσης μυστικόν;

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐγώ;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ναί, σύ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἄμ! ἂν φαίνεται τὸ στόμα μου κλειδωμένο καὶ χρειάζεται σιδηρόχορτο ν' ἀνοιχθῆ!

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τότε, θὰ σοῦ τὸ ἴπῳ . . . ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν ἐχεμύθειαν, ἀκούς;

ΙΟΥΛΙΑ [Ἐρυθριῶσα]. — Μά . . . [Ἰδίᾳ] Νὰ ἠννόησεν ἄρά γε τίποτε;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄμ! βέβαια ποῦ νὰ τὸ ξέρης . . . Ἔρχεται λοιπὸν . . . ἀλλὰ σοῦ λέγω πάλιν ὅτι τὸ πράγμα εἶναι μυστικόν καὶ νὰ φυλάξης ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν . . .

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὰ δὲν μὲ ξέρετε, τώρα σεῖς;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ναί, δὲν σοῦ λέω . . . Λοιπὸν ὁ φίλος ἔρχεται ἐδῶ διὰ τὴν ἀντικρυνὴ τὴν χήρα καὶ ἴσως μάλιστα ἀπόψε . . .

ΙΟΥΛΙΑ [Ἐντρομος]. — Τί, μαμᾶ μου, τί;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄς εἶναι, κορίτσι, σὺ δὲν κάνεις νὰ μάθης περισσότερα.

ΙΟΥΛΙΑ [Ἰδίᾳ]. — Τὸν ἐλεεινόν! Καλὰ ἔκαμα καὶ δὲν ἐπῆγα ἔς τὴν δένδροστοιχίαν.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Σοῦ συνιστῶ λοιπὸν ἐχεμύθειαν.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἐννοια σας.

[Ἡ Ἀνθοῦλα εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτιά της]

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΙΟΥΛΙΑ μόνη, κατόπιν ΤΖΑΝΙΩ

ΙΟΥΛΙΑ. — Ἄ! ἔτσι λοιπὸν! . . . Διὰ τὴν χήραν ἔχεται ἐδῶ καὶ μοῦ ὠρκίζετο πίστιν ὁ παληάνθρωπος . . . Ἄλλὰ ὅλοι τους τέτοιοι εἶναι οἱ ἄνδρες! . . . [Κάθηται περίλυπος παρὰ τὸ παράθυρον].

ΤΖΑΝΙΩ [Εἰσερχομένη διὰ τοῦ βάλους]. — Καλέ, τί ἔχετε, κυρία;

ΙΟΥΛΙΑ. — Τί ἔχω; . . . Ἄχ! Τζανιώ μου, ἂν ἤξερες . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Τί κυρία μου, τί;

ΙΟΥΛΙΑ. — Τὸ πρᾶγμα εἶναι μυστικὸν καὶ δὲν ἔξέρω ἂν πρέπει νὰ . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Καλέ, κυρία μου σὲ μένα ; ! . . . Βγάζω ἔγω ἄγνη σὲ τέτοια πράγματα ;

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὰ, Τζανιώ μου . . . ὑπὸ ἐχεμύθειαν ἀπόλυτον !

ΤΖΑΝΙΩ. — Μείνατε ἡσυχῆ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὴ τύχη καὶ σοῦ ξεφύγη λέξις ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Καλέ, κυρία, παιδί εἶμαι ἐγώ ; !

ΙΟΥΛΙΑ. — Ὁ Βρεχτύλος μὲ ἀπατᾷ !

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἄ ! μπᾶ ! Δὲν τὸ πιστεύω.

ΙΟΥΛΙΑ. — Νὰ τὸ πιστεύσης ! Αὐτὰ ποῦ ἔμαθα σήμερα . . . ἀλλὰ σοῦ τὸ λέγω ὑπὸ ἐχεμύθειαν, ἀκοῦς ; . . . Δὲν ἤρχετο ἐδῶ γιὰ μένα . . . ἤρχετο διὰ τὴν ἀντικρυνὴν τὴν χήραν, ἀπόψε μάλιστα ἔχουν συμφωνήσει νὰ τὴν κλέψη ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Τί μοῦ λέτε ! . . .

ΙΟΥΛΙΑ. — Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω ! . . . Τὸν μασκαρᾶ ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἀλήθεια, κυρία, τοῦ χρειάζεται . . . Ἐννοια σας ὅμως καὶ δὲν χάθηκεν ὁ κόσμος ! . . .

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὴ μοῦ τὸν θυμίζῃς, τὸν παλιάνθρωπο ! . . . Ποῦ πῆγεν ἡ μαμᾶ ;

ΤΖΑΝΙΩ. — Μέσα.

ΙΟΥΛΙΑ. — Δοιπὸν εἶπαμε, τσιμουδιά . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐννοια σας !

[Ἡ Ἰουλία εἰσέρχεται εἰς τὰ δωμάτια της]

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΤΖΑΝΙΩ μόνη, κατόπιν ΑΡΓΥΡΗΣ

ΤΖΑΝΙΩ. — Τὸν μασκαρᾶ, τὸν εἶδες ἐκεῖ ὑποκρισία ! . . . Ποῦς ἔμπορουσε ποτὲ νὰ τὸ πιστέψη ! . . . Ἄρά γε νὰ τοῦ μοιάζῃ κι' ὁ Ἀργύρης ; . . . Ἀλλὰ δὲν πιστεύω, φαίνεται ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἀγαπᾷ μὲ τὰ σωστά του, ἂν κι' ἐγὼ δὲν τοῦ ἀποδείχνω τίποτα, γιατί καλὸ εἶναι νὰ τὸν δοκιμάσω ἀκόμη . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ [Εἰσερχόμενος διὰ τοῦ βάθους]. — Ἐδῶ εἶσαι σύ, κ' ἐγὼ σὲ ζητάω τόσην ὥρα ;

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐλα, ἔλα νὰ μάθῃς τί πραγματάκια εἶσατε οἱ ἄνδρες . . . Ἀλλὰ τί κάθουμαι καὶ λέω ! . . . Τὸ πρᾶγμα εἶναι μυστικὸν καὶ δὲν κάνει νὰ . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τί λέει! Μυστικό! . . . "Ωστε ἔχεις καὶ μαζὺ μου μυστικά;

ΤΖΑΝΙΩ. — Καὶ γιατί νὰ μὴν ἔχω; . . . "Αν ἤξερα ὅμως πῶς δὲν θά'λεγες τίποτα σὲ κανένα . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἐγώ; ! Μποροῦν νὰ μὲ κρεμάσουν ἀνάποδα καὶ νὰ μὴ βγάλω τσιμουδιά! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Μά, μοῦ ὑπόσχεσαι πῶς δὲν θὰ 'πῆς τίποτα;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — "Απιστη ποῦ εἶσαι καυμένη! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — "Ας εἶναι μάθε λοιπόν, μὰ τὸν νοῦν σου, ἀκουῖς;... Μάθε λοιπόν πῶς ὁ κύρ Βρεχτύλος ἔρχεται ἐδῶ γιὰ τὴν ἀντικρουνή μας τὴν γῆρα, ἀπόψε μάλιστα θὰ τὴν κλέψῃ . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἐλα δά! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Τὸν εἶδα, σοῦ λέω, νὰ τὰ συμφωνάῃ. Θάρθῃ κατὰ τῆς δώδεκα μ' ἓνα ἀμάξι νὰ τὴν πάρῃ κι' ἀπὸ 'δῶ πᾶν' οἱ ἄλλοι! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Βρέ, τὸν κατεργάρη . . . Ξέρεις τί λέω, Τζανιώ, ἔρχεσαι νὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς τὸ ἴδιο;

ΤΖΑΝΙΩ. — Νὰ μοῦ κάνῃς τὴ χάρι νὰ μὴ με σκοτίζῃς . . . κ' ἐγὼ δὲν κλέφτουμαι. . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τότε γιατί σὺ κλέβεις τὴν κυρά;

ΤΖΑΝΙΩ. — Τὸν κακό σου τὸν καιρό! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Μὰ γιατί Τζανιώ μου, μὲ βορίζεις;

ΤΖΑΝΙΩ. — Γιατί σοῦ πρέπει . . . Βρέ σὺ, ἂν κλέβω 'γὼ, κλέβω γιὰ τὸ συμφέρον σου . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τί ἔκαμῃ, λέει!;

ΤΖΑΝΙΩ. — Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ θὰ κάνω 'γὼ τὴν προϊκά μου! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — "Ωστε, Τζανιώ μου, παιρνόμαστε . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Δηλαδή . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — "Ασ' τα, ἄσ' τα, Τζανιώ, καὶ σ' ἐκατάλαβα... "Εννοια σου, κλέβε σὺ τὴν κυρά κ' ἐγὼ συγυρίζω τὸν ἀφέντη...

ΤΖΑΝΙΩ. — Καλά, κάνε ὅ,τι θέλεις, ἀλλὰ τὸ μυστικό ποῦ σοῦ εἶπα νὰ φυλάξῃς, ἄκουσες;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Πάλι τὰ ἴδια;

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐέρω 'γὼ! . . .

[Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάρους]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤῆ ΤΡΙΤῆ

ΑΡΓΥΡΗΣ μόνος, κατόπιν ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Μπράβο του τοῦ κύρ Βρεχτύλου, ἂν τὰ κατὰ-φερε μὲ τὴν ἀντικρουνή μας . . . καλὰ θὰ πέσω, σοῦ εἶναι ἓνας

κάμματος ! . . . τάκος πρώτης ! . . . Μὰ νὰ τὰ 'ξέρη τάχατες
 κὺτὰ ὁ κύριος Κωδικέλλης ; Καὶ τὸν ἔφερνε ὁ καυμένος σπῆτί
 του ! . . . Τί σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ φίλοι καμμιὰ φορά ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἐρχόμενος ἀπὸ τῶν δωματίων του· Ἰδία]. — Τί νὰ ἔγεινε ;
 Περίεργον ! [Τῷ Ἀργύρῳ] Μὴν εἶδες σύ ; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τὸν κύριον Βρεχτύλον ; . . . Ἀλλὰ τί κάθουμαι
 καὶ λέω . . . δὲν κάνει νὰ 'πῶ τίποτε, γιατί τὸ πρᾶγμα εἶναι
 πολὺ μυστικόν . . . ἄλλ' ἂν πάλι 'μπορῆτε νὰ μὴν 'πῆτε σὲ
 κανέναν τίποτα 'μποροῦσα νά . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Λέγε μου, ἀνόητε, γρήγορα τί συμβαίνει.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Μὰ θὰ τὸ 'πῆτε σὲ κανένα ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Θὰ μοῦ εἰπῆς ναὶ ἢ ὄχι ; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἀφοῦ ἐπιμένετε, σᾶς τὸ λέω, ἄλλ' ὑπὸ ἐχεμύ-
 θειαν . . . εἶναι τὸ πρᾶγμα, 'ξέρετε, πολὺ μυστικόν, κι' ἂν σᾶς
 τὸ λέω, τὸ κάνω αὐτὸ γιατί 'ξέρω τὸν χαρακτῆρα σας . . . Ποῦ
 λέτε λοιπόν, ὁ φίλος σας κύριος Βρεχτύλος . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἀνυπομονῶν]. — Αἶ ! τί ἔκαμεν ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τί ἔκαμε ; . . . Φοβερὰ καὶ τρομερὰ πράγματα . . .
 Τάχει φτιάσει μὲ τὴν ἀντικρουμένην τὴν χήρα . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἀναπηδῶν]. — Πῶς ; ! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω . . . κι' ἀπόψε μάλιστα ἔχουν
 συμφωνήσει νὰ τὴν κλέψῃ . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ποῖος τὸ εἶπε ; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Καλὲ τοὺς εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια . . .
 εἶδα καὶ τὸν ἀμαξᾶ ποῦ τοῦ ἔδωκε καππᾶρο . . . τέλος πάντων
 τὰ πράγματα εἶναι συμφωνημένα, ἴσως μάλιστα τὴν ὥρα αὐτὴ
 ποῦ σᾶς μιλάω νὰ τὴν ἔχῃ καὶ κλεμμένα ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἐκτὸς ἑαυτοῦ]. — Κύτταξε καλὰ μὴ μὲ γελάς,
 γιατί . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Νὰ σᾶς γελάσω ; . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. [Εἰσερχόμενος διὰ τῆς μεσαίας θύρας]. — Ἄ ! μὰ τὸ
 πρᾶγμα πλέον καταντᾶ ἀηδία ! . . . Μέρα μεσημέρι νὰ γίνωνται
 τέτοια πράγματα ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τί συμβαίνει πάλι ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τί ; Δέν πήρατε σεῖς ἀκόμη εἶδησι ; . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Καμμία ἐπανάστασις ; . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Καλέ, τί ἐπανάστασις ! . . . Ἐκλεψαν τὴν ἀντικρουνήν μας τὴν χήρα.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τὴν ἐκλεψαν ; ! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ [τῷ Κωδικέλλῃ]. — Τὰ βλέπετε ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Δέν κυττᾶτε ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ ἰδῆτε τί κόσμος εἶναι συναγμένος ἔς τὴν πόρτα της.

[Ὁ Κωδικέλλης πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρατηρεῖ ἔξω]

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Γι' ἄς πεταχτῶ ἄγὼ νὰ μάθω τὰ καθέκαστα [Ἐξέρχεται].

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Αὔριο πάλι θὰ διαβάζωμε ἔς τὰς ἐφημερίδας, πῶς ἔς τὸ τάδε σπῆτι ἄγνωστοι τινές . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἀναπηδῶν]. — Πῶς εἶπατε ; Ἄγνωστοι ; Ἄ ! ὄχι, τὴν φορὰν αὐτὴν δέν εἶναι ἄγνωστοι . . . τοὺς ἔξεύρω ἐγὼ ποιοὶ εἶναι, ἢ μᾶλλον τὸν ξέρω . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τὸν ἔξερετε ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τὸν ἔξερω, μάλιστα καὶ θὰ ἐκδικηθῶ . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Μὰ ποῖός εἶναι ;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ποῖός εἶναι ; Ἀδύνατον νὰ τὸν φαντασθῆτε . . . εἶναι ὁ Βρεχτύλος !

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ὁ Βρεχτύλος ; ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Αὐτὸς μάλιστα.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Δέν πιστεύω . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἐχετε δίκαιον . . . ποῖός ἔμποροῦσε ποτὲ νὰ πιστεύσῃ πῶς ἓνας φίλος, ἓνας . . . Τὸν εἶδατε, βεβαίως, πῶς ἤρχετο ἐδῶ καθ' ἡμέραν . . . πῶς . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Νὰ σᾶς ἄνω τὴν ἀλήθεια . . . κ' ἐγὼ παρετήρησα κάτι ὑπόπτους κινήσεις . . . κάτι . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἄ ! παρατηρήσατε καὶ σεῖς αἱ ; . . . βλέπετε ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Κάτι μάλιστα κρυφομιλήματα μὲ τὴν Τζανιώ, δέν μοῦ ἤρρεσεν καθόλου . . . Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ αὐταῖς τῆς ἡμέραις ἔχασα καὶ μερικὰ πράγματα . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Αὐτὰ δέν εἶναι τίποτε . . . ἐγὼ . . . ἐγὼ ἔχασα τὸ πᾶν ! . . . Ἄ ! τὸν ὑπουλο ! . . . τὸν ὑποκριτή ! . . . Ἄλλὰ δέν πρέπει νὰ κάθωμαι μὲ χέρια σταυρωμένα καὶ νὰ μουρμουρίζω σὰν γύναιον . . . πρέπει . . . πρέπει νὰ κινηθῶ καὶ λίγο . . . Θά του δείξω ἄγὼ ! . . . [Ἐισέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του]

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ μόνος, κατόπιν ΑΝΘΟΥΛΑ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἀπίστευτα πράγματα, ἀπίστευτα! . . . Πῶς ἀπατοῦν πολλάκις τὰ φαινόμενα! . . . Ὁ Βρεχτύλος κλέπτης! . . . Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ λέγει ὁ στενότερός του φίλος . . . Τὸ βέβαιον εἶναι πῶς κ' ἐγὼ δὲν εἶχα σχηματίσει πολὺ καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ. . . ἀπὸ τῆς ἐποχῆς μάλιστα ποῦ τὸν εἶδα νὰ ἔχῃ σχέσεις μὲ τὴν ὑπηρέτριάν μου . . . καὶ τώρα αἱ συχνὰ ἀπώλειαι μερικῶν μου πραγμάτων . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ [Εἰσερχομένη ἀποτόμως]. — Μὰ δὲν εἶναι πλέον κατάστασις αὐτὴ! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τ' εἶναι πάλι;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Μοῦ ἐπῆραν ἓνα δεκάφραγκο ἔμπρός ἀπ' τὰ μάτια μου . . . ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ ποῦ τὸ εἶχα ἀφίσει ἔς τὸ κομὸ ἐπάνω . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Πότε;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Πρὸ ὀλίγου ποῦ ἦλθα καὶ σοῦ ὠμίλησα . . . ὅταν ἦσουν μὲ τὸν Κωδικέλλη.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἄ! τότε αἶ; . . . Ξεύρω, ξεύρω ποιὸς τὸ ἐπῆρε . . . Ἄ! δι' αὐτὸ δὲν ἦτον ἐδῶ ὁ φίλος . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ποιὸς φίλος;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ποιὸς; Ἄν ἔμπορεῖς, μάντευσέ τον.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἐλα, καῦμένε, λέγε μου τώρα.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἄς εἶναι. Τὸ δεκάφραγκον λοιπόν, τὸ ἔκλεψεν ὁ Βρεχτύλος.

ΑΝΘΟΥΛΑ [Ἐκπληκτος]. — Ὁ Βρεχτύλος!

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ὅλος κ' ὅλος!

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄ! . . . γι' αὐτὸ λοιπόν! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Τί; ἔχεις καὶ σὺ τίποτε ἐνδείξεις;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἐχω κ' ἔχω! . . . Προτῆτερα ποῦ ἦσουν ἔδῳ μὲ τὸν Κωδικέλλη, αὐτὸς ἐπῆγαινε καὶ ἤρχετο κάτω ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ κύτταζε τὰ παράθυρά μας σὰν κλέπτης! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἔτσι αἶ; . . . Τὸν κακοηθέστατον! . . . Ἄμ! δὲν ξέρεις καὶ τὸ ἄλλο . . . ἔκλεψε καὶ τὴν ἀντικρυνή μας τὴν χήρα.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τί μοῦ λές! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ναι, ναι . . . ἄλλ' ἡ ἀστυνομία εἶναι ἐπὶ τὰ ἴχνη του καὶ δὲν θὰ τὴν γλυτώσῃ! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τ' εἶν' ὁ κόσμος! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἡ Τζανιώ μέσα εἶναι;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Μέσα.

[Ὁ Καρνούρης εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖόν του].

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

ΑΝΘΟΥΛΑ μόνη, κατόπιν ΤΖΑΝΙΩ.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἀκοῦτ' ἐκεῖ κατάστασις! . . . Ὁ κύριος Βρεχτύλος μὲ τὰ γαλλικά του, μὲ τὸ πιάνο του, μὲ τὸ ἔνα του, μὲ τὸ ἄλλο του κλέπτῃς! . . . Ποῖος τῶξερε νὰ προσέχῃ! . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐψαξα παντοῦ, κυρία . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἐννοῖα σου, Τζανιώ, μὴ χάνῃς τὴν ὥρα σου καὶ δὲν εἶναι πεσμένο . . . μοῦ τῶχουν πάρει . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Μήπως ἡ κυρία ὑποπτεύεται; . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς σὲ ὑποπτεύθην κατ' ἀρχάς, κατόπιν ὁμως ἔμαθα τὸν κύριον . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἄν νομίζετε τὸν Ἀργύρη, κυρία, ἔχετε ἄδικο . . . αὐτὸς εἶναι πολὺ τίμιον παιδί . . . ἄλλος ἐγώ! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τὸ πιστεύω . . . ὁ κύριος ποῦ μοῦ πῆρε τὸ δεκάφραγκο εἶναι ἄνθρωπος τοῦ κόσμου . . . μὲ πολλαῖς γλώσσαις . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Καὶ πολλὰ χέρια! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τέλος πάντων εἶναι ὁ Βρεχτύλος!

ΤΖΑΝΙΩ [Ἐκπλαγεῖσα]. — Καλὲ τί λέτε! . . . Ὁ κύριος Βρεχτύλος! . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Αὐτός, μάλιστα . . . Ἄλλ' ἡ ἀστυνομία εἶναι ἐπὶ τὰ ἴχνη του καὶ ὅσον οὔπω πιστεύω νὰ τὸν πιάσουν.

ΤΖΑΝΙΩ. — Καλὰ νὰ τοῦ κάνουν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Εἰσερχόμενος τρέχων]. — Βρὲ ἀδελφέ, δὲν ἀκοῦτε . . . μιὰν ὥρα φωνάζω . . . ἡ Ἰουλία λιποθύμησε μέσα . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἐλιποθύμησε! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ, — Τῆς εἶπα πῶς πιάσαμε τὸν Βρεχτύλο κλέπτη, καὶ ἀπ' τῆς ἄντροπῆς τῆς λιποθύμησε.

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Τὸ καυμένο τὸ κορίτσι. . . Ἔλα, πᾶμε μαζύ.
[Ἡ Ἀνθούλα καὶ ὁ Καρνούρης ἐξέρχονται].

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ

ΤΖΑΝΙΩ μόνη, κατόπιν ΑΡΓΥΡΗΣ.

ΤΖΑΝΙΩ. — Ποῖός νὰ μοῦ τῶλεγε πῶς ὁ κύριος Βρεχτύλος ἦταν τέτοιος! . . . Πάει, πάει ὁ κόσμος, χάθηκε! . . . Νὰ κλέβουμε ἡμεῖς τὰ δουλικὰ, ὑπομονή, ἀλλὰ κ' οἱ ἀφεντάδες . . . αὐτὸ πειρὰ εἶναι πολὺ! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τᾶμαθες, Τζανιώ; . . .

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἄμ! ἐσὺ τᾶμαθες; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Γιὰ τὴν χήρα;

ΤΖΑΝΙΩ. — Βρέ, ποῖὰ χήρα! . . . Γιὰ τὸν κύρ Βρεχτύλο . . . κλέφτης ὁ φιλαράκος μας, κλέφτης! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὴ εἶναι παληὰ δουλειά. . . αὐτὸς ἔκλειψε καὶ τὴν χήρα.

ΤΖΑΝΙΩ. — Τί, κλέψανε καὶ τὴν χήρα;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τὴν κλέψανε, λέει;! . . . Τῆς πῆραν ὅλα τ' ἀσπρόρροχα.

ΤΖΑΝΙΩ. — Βρέ τὴν καυμένη! . . . Μ' ἀφοῦ ξέρουνε τὸν κλέφτη; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Θὰ τὸν πιάσουν, τί θὰ κάνουν.

[Ἀκούεται ἔσωθεν ὁ κώδων].

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἐέρεις, λιποθύμησε κ' ἡ κυρία Ἰουλία.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἄπ' τὸ φόβο τῆς μὴ τὴν κλέψῃ καὶ αὐτήν;

ΤΖΑΝΙΩ. — Δὲν πιστεύω, γιατίι αὐτὴ ἄλλο καὶ δὲν γύρευε παρὰ νὰ τὴν κλέψῃ . . . Μὰ τρέχα γιατίι κοντεύουν νὰ σπάσουν τὸ κουδοῦνι.

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Καὶ γιατίι δὲν πᾶς ἐσύ;

ΤΖΑΝΙΩ. — Μὰ . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Πήγαινε, γιατίι ἔχει νὰ τῆς ἔχουν λύσει τὸν κορσὲ καὶ δὲν κάνει νὰ πάω γώ.

ΤΖΑΝΙΩ. — Καλὰ λές. . . οὔτε γὼ δὲν ἤθελα νὰ πᾶς [Ἐξέρχεται].

ΑΡΓΥΡΗΣ [Μόνος]. — Ἡ δουλειαις μας πᾶνε πρίμα . . . ἡμεῖς κλέβουμε καὶ ἄλλον πιάνουνε . . . αὐτὸ θὰ πῆ νάχῃς τύχη! . . .

Φαίνεται ὅμως, πῶς κάτι θὰ κτυπᾷ καὶ ὁ κύρ Βρεχτύλος . . .
 ἄμ ! τί νὰ σοῦ κάνη ὁ ἄνθρωπος χωρὶς θέσι καὶ ἐρωτευμένος ! . . .
 Ἐγὼ καὶ μὲ θέσι καὶ πάλι λερώνω τὰ χέρια μου ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΑΡΓΥΡΗΣ καὶ ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Μέσα εἶναι ὁ Κωδικέλλης ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὸς μέσα εἶναι . . . μὰ τοῦ λόγου σου ποῦ εἶσαι ἔξω ;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Τί εἶπες ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Λέω πῶς ὁ κύριος Κωδικέλλης ἔμαθε τὰ καθέ-
 καστα καὶ καλλίτερα εἶναι νὰ μὴ σᾶς ὀδῆ.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Τί λές, βρέ ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω ! . . . Τᾶμαθε μάλιστα κ' ἡ
 κυρία, ὁ ἀφέντης . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Πῶς ! ἔμαθε τίποτε ὁ κύριός σου ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ἄμέ, τί θαρρεῖτε !

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [ἰδία]. — Γι' αὐτὸ δὲν ἦλθαν ἔς τὴν δενδροστοι-
 χίαν ! . . . [ὑψηλοφώνως]. Καὶ ἡ Ἰουλία τί εἶπε ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Αὐτὴ λιποθύμησε.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Τὴν καυμένη ! . . . Καὶ ποῦ εἶναι τώρα ὁ
 κύριος Καρνούρης ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Κυττάει νὰ ξελιποθυμήσῃ τὴν κόρη του . . .
 Σταθῆτε μάλιστα . . . ἔρχεται.

ΣΠΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [βαίνων πρὸς προὑπάντησιν τοῦ Καρνούρη]. — Ἄ ! Κύριε
 Καρνούρη . . . Ὁμολογῶ τὸ ἀνάρμοστον τῆς πρὸς ὑμᾶς διαγω-
 γῆς μου, πλὴν βεβαιωθῆτε πῶς δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως,
 ἢ μᾶλλον δὲν ἐτόλμων νὰ . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἡ πρᾶξις εἶναι πάντοτε ἀξιόμιμπος, διὰ νὰ
 μὴ εἶπω ἄλλο τι . . . ἄλλως τε, δὲν εἰξεύρω εἰς τί δύναμαι
 τώρα νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — "Αν δύνασθε, λέτε ! . . . Καὶ ποῖος ἄλλος παρὰ σεῖς δύνασθε . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Μὲ συγχωρεῖτε, εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν εἶμαι ὅλως διόλου ξένος . . . καὶ κάμετε ὅπως ἀγαπᾶτε . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ξένος εἶσθε ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἐννοεῖται !

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Μὰ δὲν εἶναι κόρη σας ;

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Κόρη μου ; . . . Χάχ ! ἄχ ! ἄ ! . . . Τῶν χρημάτων τῆς γυναικός μου θὰ σᾶς παρακαλέσω μόνον νὰ φεῖδεσθε καὶ τίποτε περισσότερον . . . Χαίρετε ! [Κινεῖται ὅπως ἐξέλη, ἀλλ' ἐπιστρέφει πάλιν]. "Αν τύχη καὶ σᾶς παραπέμψουν εἰς τὸ κακουργοδικεῖον, ἔρχεσθε καὶ μ' εὐρίσκετε [Ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάθους].

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Καθ' ἑαυτὸν]. — Μὴ τυχὸν παρεφρόνησε ; . . . Δὲν εἶναι κόρη του, εἶπε, ἂν μὲ παραπέμψουν εἰς τὸ κακουργοδικεῖον νὰ φεῖδωμαι τῶν χρημάτων τῆς γυναικός του . . . ἀφεύκτως δὲν εἶναι καλὰ. [τῷ Ἀργύρῳ] Βρὲ Ἀργύρη, καλὰ εἶναι ὁ ἀφεντικός σου ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Καλὰ καὶ σὲ χαιρετάει ! . . . [Ἐξέρχεται σοβαρῶς].

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Μόνος]. — "Αλλος πάλι ! . . . Δὲν ζεύρω τί νὰ ὑποθέσω ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ καὶ ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Ἐξερχόμενος τῶν δωματίων του καὶ βλέπων αἴφνης τὸν Βρεχτύλον ὃν δὲν περιέμενε]. — "Α ! μ' αὐτὸ εἶναι παρὰ πολὺ, κύριε ! . . . Ἔχεις τὴν τόλμην νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ κατόπιν τῆς πρὸς ἐμέ . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Ἐκπληκτός]. — Τί ὕφος εἶναι πάλιν αὐτό ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τί ὕφος εἶν' αὐτό ; Πρέπει νὰ ἴντροπέσαι καὶ λίγο... Ἀλλὰ κατόπιν τῶν ὅσων ἔπραξες, ποῦ ἴντροπή !...

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Δὲν σὲ καταλαμβάνω.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Δὲν μὲ καταλαμβάνεις, αἴ ;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Καθόλου !

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Θὰ μὲ καταλάβῃς, ὅταν θὰ μοῦ δώσης λόγον...

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Μίλα καλὰ, Κωδικέλλη.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω . . . Ὡς νὰ μὴν εἴξουρες ὅτι ἐνδιαφέρομαι δι' ἐκείνην . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν καταλαβαίνω τί λές . . . Ἀλλὰ γιὰ στάσου, σὲ παρακαλῶ, γιὰ 'πέ μου μὴ κατὰ λάθος 'μπῆκα σὲ κανένα φρενοκομεῖον; Γιατὶ ὅλοι σὰς σήμερα ἢ παραμιλεῖτε ἢ τρελλαθήκατε.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Νὰ τ' ἀφήσης κατὰ μέρος αὐτά . . . κ' ἔπρεπε, κύριε, πρὶν ἀποφασίσῃς νὰ μοῦ τὴν πάρῃς νὰ σκεφθῆς ὅτι ἡ φιλία μας . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἄ! ἄ! τώρα ἐννοῶ . . . Καὶ γι' αὐτὸ χάλασες τὸν κόσμον;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Πῶς! Καὶ τῶχεις 'λίγο αὐτό;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Σπουδαῖον προῆγμα! . . . Δὲν τὴν 'πῆρα, ἀδελφέ μου, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν κρατήσω . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τί εἶπες;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἐννοεῖται! . . . Τὴν ἐπῆρα μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ σοῦ τὴν ἐπιστρέψω . . . ἄλλως τε, σὲ βεβαιῶ, δὲν ἔκαμα καμμίαν χρῆσιν αὐτῆς . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Με θυμόν]. — Ἄ! μὰ εἶσαι αὐθάδης, καταλαβαίνεις;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἄ! ἄ! ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέχει! . . . Σὲ ἀκούω μίαν ὥραν νὰ μὲ ὑβρίζῃς καὶ ἐνόμιζα ὅτι χωρατεύεις. . . Ἦδη ὅμως ὅτε τὰ πράγματα ἀλλάζουν ὄψιν, σοῦ ἀνταποδίδω τὰ ἴσα καὶ μετανοῶ ὅτι ὑπῆρξα φίλος σου.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Σὺ, φίλος μου! . . . Σὺ ὅστις ὑπεκρίνεσο τὸν φίλον διὰ νὰ μοῦ ἀρπάσῃς πᾶν ὅ,τι ἐλάτρευα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἐχεις πολὺ λάθος, δὲν σοῦ ἤρπασα τίποτε. . . τὸ ἡῦρα κατὰ γῆς καὶ τὸ 'πῆρα.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Παραφρονεῖς;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Δὲν παραφρονῶ διόλου . . . ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὸ ἡῦρα κατὰ γῆς καὶ ὅτι σοῦ τὸ ἐπιστρέφω.

[Ἐξάγει τοῦ θυλακίου του τὴν φωτογραφίαν ἣν εὔρει κατὰ γῆς ἐν τῇ πέμπτῃ σκηνῇ]

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Τ' εἶν' αὐτό;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἡ φωτογραφία τῆς χήρας, τί ἄλλο;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἄ! κρατεῖς σὺ τὸ πρωτότυπον καὶ μοῦ δίδεις τὸ ἀντίτυπον! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Παραφρονεῖς; ! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Δὲν παραφρονῶ διόλου, ἀλλὰ λέγω ὅτι ἀφοῦ μοῦ ἔκλειψες τὴν φωτογραφίαν αὐτὴν ποῦ μοῦ ἐπιστρέφεις, μοῦ ἔκλειψες καὶ τὸ πρωτότυπὸν τῆς.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ὑπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ!

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οί άνωτέρω καί ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Εισερχόμενος δια τοῦ βάθους]. — Δόξα σοι, ὁ Θεός!... Συνελήφθη καί μιὰ φορά ὁ κλέπτης. . . Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε ποῦ τοῦ ἐφόρτωσαν ἔς τὴν ράχι ὅλην τὴν μπουγάδα. . . Ἄ! κύριε Κωδικέλλη, ἐγελάσθης. . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Δὲν σᾶς ἐννοῶ τί λέτε.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Λέγω ὅτι ὁ κλέπτης τῆς χήρας συνελήφθη καί ὁδηγεῖται ἐν πομπῇ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ὡστε δὲν εἶναι ὁ Βρεχτύλος;

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Ἐν ἀργῇ]. — Μὰ γιὰ νὰ σοῦ ἴπῳ! . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Φαίνεται ὅτι ὁ κύριος Βρεχτύλος οὔτε εἶδῃσιν τοῦ πράγματος ἔχει.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Γιὰ σταθῆτε, σᾶς παρακαλῶ. . . Πρέπει νὰ δοθῇ μιὰ ἐξήγησις. . . Τόσῃν ὥραν φιλονεικοῦμεν ἐδῶ χωρὶς νὰ ζεῦρωμεν περὶ τίνος πρόκειται.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Αὐτὸ κ' ἐγὼ βλέπω.

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οί άνωτέρω καί ΑΡΓΥΡΗΣ

ΑΡΓΥΡΗΣ [Εισερχόμενος δια τῆς μεσαίας θύρας]. — Ρεζιλίκι ποῦ τῶπαθεν ὁ φουκαρᾶς! . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Τῷ Ἀργύρῃ]. — Ἐλα ἴδῳ σὺ, κύριε! Δὲν μοῦ εἶπες προτῆτερα ὅτι ὁ Βρεχτύλος ἐπρόκειτο νὰ κλέψῃ τὴν ἀντικρυνή μας τὴν χήρα; . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Τὸ εἶπα, ναί. . . ἀλλὰ ζέρετε κάτι μοῦ εἶχε ἴπεῖ ἡ Τζανιώ.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἡ Τζανιώ;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Μάλιστα

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Καὶ ποῦ εἶναι τὴν τώρα;

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Ξέρω κ' ἐγώ!

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Καλῶν]. — Τζανιώ!

ΤΖΑΝΙΩ [Ἐσωθεν]. — Ἀμέσως.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Ἐλα γρήγορα ἴδῳ. . .

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οί άνωτέρω καὶ ΤΖΑΝΙΩ

ΤΖΑΝΙΩ [Εἰσερχομένη δια τῆς θύρας τῶν δωματίων τῆς κυρίας Καρνούρης]. — Ὅριστε . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Για ἔλα ὄω . . . Σὺ εἶπες εἰς τὸν Ἀργύρη πῶς ὁ κύριος Βρεχτύλος θὰ ἔκλεπτεν ἀπόψε τὴν ἀντικρουνὴν τὴν γήρα ;

ΤΖΑΝΙΩ [Παρατηροῦσα ὀργίως καὶ ἐκφραστικῶς τὸν Ἀργύρη]. — Ἐγώ, ναί. . . Ἀλλὰ κάτι μοῦ εἶχεν εἰπῆ ἡ κυρία Ἰουλία.

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἡ κυρία Ἰουλία ;

ΣΚΗΝΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οί άνωτέρα, ΙΟΥΛΙΑ καὶ ΑΝΘΟΥΛΑ

ΙΟΥΛΙΑ [Εἰσερχομένη μετὰ τῆς μητρός της]. — Ἐγώ, τὸ εἶπα, μάλι-
λιστα . . . Ἀλλὰ μοῦ τὸ εἶχε διαβεβαιώσῃ ἀπὸ ὄω ἡ μαμά . . .

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Καλέ, ἐγὼ ἀπλῶς εἶπα πῶς ὁ κύριος Βρεχτύλος τᾶχει φτιάσει μὲ τὴν ἀντικρουνὴν μας . . . ἀλλὰ κί' αὐτὸ μοῦ τὸ εἶπεν ὁ σύζυγός μου ἀπὸ ὄω . . .

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ. — Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι σοῦ τὸ εἶπα . . . ἀλλ' ὄχι ἔτσι, καθὼς τὸ λές . . . ἄλλως τε κάτι μοῦ εἶχεν εἰπῆ κ' ἐμένα ὁ κύριος Κωδικέλλης . . .

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ [Γελῶν]. — Χάχ ! ἄχ ! ἄ ! . . . Βρεχτύλε, νὰ σὲ φιλήσω εἶχες δίκαιον, φίλε μου, πολὺ δίκαιον . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Μὰ τί τρέχει . . . δὲν ἐννοῶ διόλου.

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Ἐνεπιστεύθην, ὡς μοῦ εἶπες, κάτι τι ὑπὸ ἐχεμύθειαν καὶ διὰ δοκιμὴν εἰς τὸν κύριον Καρνούρη, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον τὸ μυστικὸν διὰ τοῦ γύρου ἔφθασε μέχρις ἐμοῦ τόσον παρηλλαγμένον καὶ ἐξωγκωμένον, ὥστε συνέβησαν ὅσα συνέβησαν . . . Ἄ ! φίλε μου, εἶχες πολὺ δίκαιον.

ΚΑΡΝΟΥΡΗΣ [Τῇ Ἀνθούλᾳ]. — Μὰ γώ, κυρά μου, δὲν σοῦ τὸ εἶπα ὑπὸ ἐχεμύθειαν ;

ΑΝΘΟΥΛΑ. — Ἄμ ! κ' ἐγὼ ὑπὸ ἐχεμύθειαν τὸ εἶπα εἰς τὴν Ἰουλίαν.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μήπως ἐγὼ δὲν τὸ εἶπα τᾶχατες ὑπὸ ἐχεμύθειαν εἰς τὴν Τζανιώ !

ΤΖΑΝΙΩ. — Ἄμ! ἐγώ, νομίζετε, πῶς τὸ εἶπα τοῦ Ἀργύρη γιὰ νὰ βάλῃ τὸν τελάλη; ! . . .

ΑΡΓΥΡΗΣ. — Νάτα μας! . . . Μήπως ἐγὼ πάλι ἔβγαλα τὸν τελάλη . . . Ἐν τὸν κύριον Κωδικέλλη τὸ εἶπα καὶ μάλιστα ὑπὸ πᾶσαν ἐχεμύθειαν!

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Μπράβο σας! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ. — Ἐσωφρονίσθης τώρα ἢ ὄχι;

ΚΩΔΙΚΕΛΛΗΣ. — Καὶ μὲ τὸ παραπάνω! . . . Ἀπόψε μάλιστα θὰ μετοικήσω . . . καὶ σᾶς τὸ λέγω ὑπὸ ἐχεμύθειαν . . . διότι ἐπιθυμῶ νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος ὅλος! . . .

ΒΡΕΧΤΥΛΟΣ [Παρατηρῶν ἐρωτικῶς τὴν Ἰουλίαν]. — Θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ ἀντικαταστήσω ἐγὼ ἐνταῦθα.

ΙΟΥΛΙΑ [Ἐνοήσασα τοὺς λόγους τοῦ Βρεχτύλου καὶ ἰδίᾳ πρὸς αὐτόν]. — ὦ! εὐχαριστῶ, κύριε Βρεχτύλε, εὐχαριστῶ!

9 Ἀπριλίου 1893.

N. I. ΛΑΣΚΑΡΗΣ